

se hen til Alderdommen og den snart forestaaende Død, end hine andre, for hvem Troen er en Umulighed, medens en Gaaen op i og Fornylse i Altet ikke byder Erstatning for et individuelt Selv. Ja, jeg vover endog at paastaa, at det for det legemlig skønne og kraftige Menneske er langt sværere at iagttage sin gradvise Aftagen end for det uskønne og svage.

... Ungdommen er fuld af Haab, Alderdommen har intet eller dog kun lidet at haabe. Hos Ynglingen vokser Modet, hos Oldingen vokser Forsagtheden. Manden er tilidsfuld, Oldingen har Betænkeligheder; Manden er gavmild, Oldingen sædvanlig sparsommelig indtil Gerrighed. Det er rentud Naturbetingelser, thi hine Egenskaber udspringer hos den ene af Tillid til hans Kraft og hos den anden af Bevidstheden om hans tiltagende Svaghed.

... Den, der lever længe, den, der har gennemvandret mere end to saakaldte Menneskealdere, lever i en vis Betydning, selv om han ikke har forladt sit Fødested, ikke længere i sit egenlige Hjem, knap nok mellem Landsmænd, i det mindste ikke i vor hurtig levende Tid. De forskellige Generationers Anskuelser og Opfattelser er ikke de samme; selv et Folks Karakter kan forandres lidt efter lidt.

... Der gives næppe en eneste nogenledes begavet ung Mand, som ikke nærer den Tro, at med ham begynder en ny Æra; Verden har ventet paa ham! Og hvor mangan moden Mand nyder ikke den glade Bevidsthed, at være en af de Støtter, hvorpaa Samfundets Vel hviler. Oldingen derimod, som har set saamangen Stormand gaa i Graven, uden at Verdensaltet derfor stod stille, ser som oftest med et Smil tilbage paa sin forhenværende Virksomhed, fordi Erfaring har lært ham, at ingen er uundværlig, at enhver tom Plads snart bliver udfyldt.

Og saa denne Hjærteensomhed, der bliver Alderdommen til Del. Der gaar næppe en Dag, uden at Aviserne bringer Oldingen Budskab om en af hans Bekendtes, en af hans Venners Død! Ganske uvilkaarlig opstaar da hos ham den Følelse, hvormed man silde paa Aftenen ser sig om i en Selskabssal: Rummet omkring ham er blevet tomt, den muntre Samtale, i hvilken han har taget Del, er forstummet. Han ser sig omkring, Gæsterne er næsten alle borte — og med en Art Skræk siger han til sig selv: nu maa Du ogsaa gaa — Festen er endt! —

... Jeg indrømmer, at det kan være værd at ønske sig Alderdommen, at den endog kan være glædelig, saalænge de Mennesker lever med os, som vi nærmest og inderligst tilhører, for hvem det er os en Glæde, ja en Lykke at leve og som vilde savne os ved vor Bortgang. Men i denne Alderdommens Kjærlighedslykke blander sig den bitre For-